

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/81/2023
Identifikačné číslo spisu:	1520010108
Dátum vydania rozhodnutia:	13.12.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1520010108.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného Y. J.Á., pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák., prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 13. decembra 2023 v Bratislave dovolanie obvineného Y. J., podané prostredníctvom jeho obhajkyne JUDr. Petry Žitňanskej, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. augusta 2021, sp. zn. 2To/34/2021, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolanie obvineného Y. J. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 22. marca 2021, sp. zn. 7T/6/2020, uznal obvineného Y. J. za vinného zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného zaradil pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený Y. J. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 18. augusta 2021, sp. zn. 2To/34/2021, rozhodol tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 7T/6/2020 z 22. marca 2021 v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sám obžalovaného Y. J. uznal za vinného zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4

Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného zaradil pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Dňa 19. apríla 2023 podal obvinený Y. J. prostredníctvom svojej obhajkyne Petri Žitňanskej, písomne odôvodnené dovolanie, v rámci ktorého uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i), písm. k) Tr. por. V rámci odôvodnenia podaného dovolania obvinený namietal predovšetkým nezákonné získanie drog od obvineného, ktoré mal mať pri sebe, či v motorovom vozidle. Taktiež zdôraznil, že zaistenie vreciek s obsahom drogy pokladá za nezákonné, pretože tieto dobrovoľne nevydal a policajti sa ho nespýtali, či vrecká s kryštalickou hmotou vydá dobrovoľne. V prípade, ak by ho aj policajti vyzvali na dobrovoľné vydanie vecí, táto povinnosť je ukladaná v rozpore s ustanoveniami trestného poriadku ako aj zákona o policajnom zbore ako povinnosť na vydanie vecí, ktorá musí byť splnená a nie je možné ju odmietnuť. Uvedené je v rozpore s princípom zákazu seba obviňovania. Obvinený poukázal na rozpory vo výpovediach policajtov ohľadne zaistenia drog, ktoré sa nepodarilo odstrániť, pričom za podstatnú skutočnosť považoval, že sa nepodarilo zistiť kto, kedy a akým spôsobom s drogami nakladal, pričom navyše okresný súd odmietol vykonať ako dôkaz výsluchy svedka Ď.S., O., O. a F., ktorí sú podpísaní na zápisnici o vydaní vecí. Ak mali policajti podozrenie zo spáchania trestného činu, mali postupovať podľa ustanovení trestného poriadku - vykonať prehliadku motorového vozidla podľa trestného poriadku so súhlasom prokurátora a nie obchádzať ustanovenia trestného poriadku o prehliadke iných priestorov prostredníctvom § 89 ods. 1 Tr. por., ktoré je možné použiť iba v prípade vecí, ktoré má osoba pri sebe. Z kamerového záznamu je podľa dovolateľa zrejmé, že bezpečnostná prehliadka bola vykonaná na obvinenom ihneď po vytiahnutí obvineného z vozidla, pri tejto prehliadke nebola nájdená žiadna zbraň, a keďže ide o neopakovateľný úkon, každá ďalší úkon tohto typu musí byť považovaný iba za osobnú prehliadku, preto mal za to, že krajský súd nesprávne vyhodnotil zákonnosť získania drog, ktoré mal obvinený pri sebe, keďže tieto boli získané na podklade ďalšej osobnej prehliadky vykonanej svedkom Sivým bez toho, aby bol pred týmto úkonom riadne poučený, a túto nezákonnosť nemožno zhojiť ani neskorším poučením. Taktiež poukázal na skutočnosť, že zápisnica o vydaní vecí je nezákonným dôkazom z dôvodu, že neobsahuje opis miesta, z ktorého mala byť nedovolená látka vydaná, pričom orgány činné v trestnom konaní nevyhotovili ani fotodokumentáciu kde sa mala droga a v akom množstve nachádzať. Berúc v úvahu uvedené pochybenia mal dovolateľ za to, že zaistené drogy musia byť považované za nepoužiteľný dôkaz zo všetkými s tým spojenými dôsledkami. Za takéhoto dôkazného stavu nie je v podstate žiadny relevantný dôkaz, ktorý by odsúdeného spájal so zaistenými plastovými vreckami s obsahom kryštalickej látky a keďže nezákonnosť nie je možné odstrániť, nie je ani objektívne možné preukázať skutok, pre ktorý bola na odsúdeného podaná obžaloba a za ktorý bol predmetným rozsudkom odsúdený. Navyše mal za to, že vo veci konajúce súdy nevysvetlili akými úvahami sa spravovali pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ktoré si navzájom podľa dovolateľa odporujú, pričom tieto rozpory vo výpovediach zasahujúcich policajtov prehliadal a nezohľadnil priebeh služobného zákroku zaznamenaného na kamerovom zázname v súvislosti s argumentáciou obhajoby.

Na podklade skutočností vyššie uvedených preto obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného a aby ďalej podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. augusta 2021, sp. zn. 2To/34/2021, a rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 22. marca 2021, sp. zn. 7T/6/2020, zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Bratislava V, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného J. sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej aj „prokurátor“) podaním z 22. novembra 2023 konštatujúc, že obvineným uplatnené dovolacie dôvody nie sú dané. Dovolateľ v zásade poukazuje na skutočnosť, že služobný zákrok, pri ktorom odsúdený vydal drogy bol nezákonný, a preto aj rozhodnutie súdu je nezákonné, pričom argumentuje dôkazmi a skutočnosťami, ktoré namietal už pri rozhodovaní súdu prvého stupňa, a s ktorými sa ako súd prvého stupňa, tak aj odvolací súd už vysporiadali a tieto aj náležite odôvodnili. Prokurátor mal za to, že skutkové zistenia súdu, na ktorých nesprávnosť dovolateľ poukazoval, nemožno riešiť pred dovolacím súdom, nakoľko by to bolo v rozpore s ustanovením § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Okrem uvedeného

mal za to, že s uvedenými námietkami sa vo veci konajúce súdy už náležite vysporiadali vo svojich rozhodnutiach. Navyše mal za to, že dovolateľ naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i), písm. k) Tr. por. žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ani neodôvodnil a ich naplnenie nevyplýva ani z obsahu dovolania.

Na základe vyššie uvedeného preto prokurátor navrhol, aby dovolanie obvineného bolo odmietnuté na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por., nakoľko je zrejmé, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i), písm. k) Tr. por. nie sú dané.

Vyjadrenie prokurátorky bolo 28. novembra 2023 zaslané na vedomie obhajkyni JUDr. Petre Žitňanskej, ktorá k vyjadreniu prokurátora do termínu konania neverejného zasadnutia dovolacieho súdu nezaujala žiadne stanovisko.

Dovolanie obvineného Y. J. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom bolo 1. decembra 2023 riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie o podanom dovolaní.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací [§ 377 Tr. por.] predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov [§ 372 ods. 1 Tr. por.], prostredníctvom obhajcu [§ 373 ods. 1 Tr. por.], v zákonom stanovenej lehote [§ 370 ods. 1 Tr. por.], na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať [§ 370 ods. 3 Tr. por.] a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti [§ 374 Tr. por.]. Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Rovnako najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že v dovolacom konaní je (okrem výnimky uvedenej v § 385 ods. 2 Tr. por.) viazaný rozsahom a obsahom dovolateľom uplatnených námietok [R 120/2012-I]. Viazanosť dovolacími dôvodmi teda na strane jednej limituje rozsah prieskumnej právomoci dovolacieho súdu, na strane druhej ale „zaťažuje“ aj samotného dovolateľa (zastúpeného profesionálnym obhajcom z radov advokátov), ktorý svoje výhrady musí koncipovať spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo vlastne konajúcim súdom vytýka (uvedené má potom súvis s preskúmvaním podmienok podľa § 371 ods. 4, ods. 5 Tr. por.).

Pokiaľ ide o obsahovú stránku podaného dovolania, najvyšší súd upozorňuje, že obvinený v dovolaní uvádza predovšetkým skutkové okolnosti a uvádza skutočnosti tvrdené už v rámci podaného odvolania, ktoré však súdom druhého stupňa boli náležite zodpovedané a s ktorými námietkami sa krajský súd dostatočným a argumentačne správnym spôsobom vysporiadal.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., najvyšší súd stabilne judikuje, že ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje.

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo obvineného, aby sa konajúci súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd konštantne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu,

spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Tr. por., a síce proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci nebolo, možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď existoval niektorý z obligatórnych dôvodov uvedených v § 9 ods. 1, ods. 2 Tr. por., pre ktorý trestné stíhanie nemožno začať, resp. ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené. Predmetný dovolací dôvod spočíva v tom, že príslušný orgán činný v trestnom konaní resp. súd - v závislosti od toho, kedy dôvod neprípustnosti trestného stíhania vyšiel najavo - nerozhodol o zastavení trestného stíhania a namiesto toho tak došlo k inému rozhodnutiu, ktoré je pre obvineného menej priaznivé (predovšetkým v odsudzujúcom rozsudku), a ktoré je rozhodnutím vo veci samej v zmysle § 368 ods. 2 Tr. por.

Pokiaľ ide o konkrétne dovolacie námietky obvineného vo vzťahu k uplatneniu jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por., najvyšší súd uvádza, že napriek explicitnej zákonnej dikcii neumožňujúcej preskúmavanie a zmenu správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu dovolacím súdom, obvineným uplatnené námietky sú z prevažnej časti postavené práve na jeho spochybňovaní.

Vychádzajúc z týchto úvah dovolací súd konštatuje, že námietky, ktoré obvinený predostiera, sa týkajú hodnotenia skutkového stavu - hodnotenia výpovedí svedkov, do ktorého dovolací súd s ohľadom na § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. časť za bodkočiarkou zasahovať nemôže. Ani dovolateľom tvrdený extrémny nesúlاد právoplatne zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., keďže pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach sú uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por. [R 14/2015-III].

Dovolateľ predovšetkým namietal nezákonnosť zaistenia omamných a psychotropných látok v konaní v podstate z troch dôvodov:

- i) omamné látky boli získané tým, že boli obvinenému odňaté z motorového vozidla v rozpore so zákonom,
- ii) že boli získané aj v dôsledku nesprávneho, resp. neúplného poučenia obvineného predtým ako príslušníci PZ začali s výkonom zásahu na obvineného, a že boli získané v dôsledku opakovanej osobnej prehliadky obvineného, a
- iii) z dôvodu nezákonne spísanej zápisnice o vydaní veci a nevyhotovením fotodokumentácie.

Vo vzťahu k prvej dovolacej argumentácii obvineného najvyšší súd uvádza, že uvedený dôvod je pre dovolací prieskum v tejto veci absolútne bezpredmetný, keďže z dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu jasne plynie, že konajúci mal za to, že vzhľadom k tomu, že sa v konaní nepodarilo vylúčiť pochybnosti o zákonnosti zaistenia drog pochádzajúcich z motorového vozidla obvineného, tak vo vzťahu ku držbe týchto omamných a psychotropných látok nevyvodil zavinenie vo vzťahu ku osobe obvineného, inými slovami z držby týchto omamných a psychotropných látok ho neuznal za vinného.

Vo vzťahu k druhej dovolacej argumentácii je potrebné v prvom rade vo všeobecnej rovine uviesť, že v zmysle § 119 ods. 3 alienea prvá Tr. por. môže za dôkaz slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Zákonodarca zároveň v odseku 5 predmetného ustanovenia vymedzil zákonné limity, ktoré vylučujú použitie takých dôkazov, ktoré boli získané nezákonným donútením, alebo hrozbou takéhoto donútenia, okrem prípadu keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila.

Z uvedeného implicitne vyplýva, že použiteľnosť toho, ktorého dôkazu v trestnom konaní je potrebné vykladať nielen so zreteľom, či boli získané z dôkazných prostriedkov podľa trestného poriadku, resp. podľa osobitného zákona, ale aj či daný dôkaz nebol získaný nezákonným donútením, alebo hrozbou takéhoto donútenia.

S prihliadnutím na konkrétnu situáciu je z trestného spisu zistiteľné, že v danom prípade orgány činné v

trestnom konaní vykonávali služobný zákrok voči osobe Š. V., pri ktorom táto osoba vyhodila sáčok s kryštalicou látkou ružovkastej farby, o ktorej sa vyjadrila že ide o pervitín, ktorý kúpila od obvineného Y. J., ktorý má väčšie množstvo drog v aute. Príslušníci policajného zboru následne v dôsledku nadobudnutia podozrenia z páchania trestnej činnosti obvineným Y. J., tohto zadržali v zmysle § 85 ods. 2 Tr. por. Keďže obvinený bol toho času vo svojom motorovom vozidle, a jeho osobná sloboda bola obmedzená, možno zároveň logicky konštatovať, že akékoľvek drogy, či už ktoré mal mať obvinený pri sebe, alebo v motorovom vozidle boli už v dispozícii, resp. v reálnom dosahu orgánov činných v trestnom konaní.

Odhliadnuc od skutočnosti, že krajský súd vo svojich rozhodnutiach, či už v jeho rozsudku (s. 9 a nasl.) zo 18. augusta 2021, sp. zn. 2To/34/2021, alebo v zrušujúcom uznesení z 2. decembra 2020, sp. zn. 2To/80/2020 (s. 7 a nasl.), sa podrobne a vyčerpávajúco zaoberal zákonnosťou zaistených omamných a psychotropných látok, ktoré mal obvinený Y. J. pri sebe v čase jeho zadržania, vrátane námietok obvineného ohľadne dobrovoľnosti ich vydania, a na ktoré zdôvodnenia najvyšší súd v podrobnostiach odkazuje bez potreby ich opätovného opakovania, najvyšší súd navyše konštatuje, že obvinený v podanom dovolaní napriek opakovanému poukazovaniu na absenciu jeho poučenia pred vydaním vecí, resp. na opakovanú bezpečnostnú prehliadku obvineného, neuviedol z akého dôvodu považuje v konaní zabezpečené omamné a psychotropné látky, za dôkaz získaný nezákonným donútením alebo hrozbou takéhoto donútenia. Za takéto donútenie sa nedá považovať skutočnosť, že obvinený mal putá na rukách, či že bol zadržaný pri páchaní trestného činu.

Na priznanie dovolateľom uvádzanej argumentácie o nemožnosti použitia takéhoto dôkazu sa vyžaduje, aby takýto dôkaz bol získaný výlučne z nezákonného donútenia, resp. jeho hrozby, inými slovami musí byť preukázané, že ak by k nezákonnému donúteniu, resp. jeho hrozbe nedošlo, tak by uvedený dôkaz nebol orgánmi činnými v trestnom konaní zabezpečený, resp. im známy, alebo zistený.

Vychádzajúc zo skôr konštatovaného, majú za to, že predmetné omamné a psychotropné látky mal obvinený u seba, resp. v motorovom vozidle v čase jeho zadržania, je zrejmé, že predmetné veci boli po jeho zadržaní plne v dispozícii orgánov činných v trestnom konaní a bez ohľadu na to, či by tieto boli obvineným vydané dobrovoľne, tak by tieto boli zaistené, či už v rámci osobnej prehliadky, alebo v rámci prehliadky iných priestorov a pozemkov postupom podľa § 99 a nasl. Tr. poriadku.

Inak povedané, aj keby ich obvinený nevydal dobrovoľne po správnom poučení o tom, že ho nemožno nútiť k takémuto vydaniu, tak by tieto omamné a psychotropné látky boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní inak.

Uvedené zistenia a právne úvahy súd vyhodnocoval aj s prihliadnutím na skutočnosť, že odsúdenie obvineného nebolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na tomto dôkaze, keďže z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že pri rozhodovaní o vine krajský súd svoje skutkové zistenia opieral aj o výpoveď obvineného z prípravného konania, výpovede príslušníkov PZ W., Š., I., zápisnicu o dobrovoľnom vydaní a iné.

Pokiaľ ide o dovolateľom namietanú nezákonnosť spísanej zápisnice o vydaní vecí z 03. októbra 2019 (č. l. 123-124), najvyšší súd konštatuje, že žiadnu jej formálnu nezákonnosť nezistil. Zápisnica o vydaní vecí je spísaná v súlade s § 58 a nasl. Tr. por. v spojení s § 93 Tr. por. Z písomného vyhotovenia zápisnice o vydaní vecí vyplýva, kde bola spísaná, kto vec vydáva, aké veci vydáva, ktoré osoby boli prítomné a pod., pričom rovnako ako to už konštatoval krajský súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí, nie je možné ignorovať, že v rukou vyhotovenej zápisnici o vydaní vecí je prečiarknutá veta, ktorá popisuje kde sa nachádzali 2 ks biele priesvitné sáčky s obsahom kryštalickej látky ružovkastej farby - a to v motorovom vozidle, a tak aj v spojení s inými dôkazmi bolo možné bez dôvodných pochybností rozlíšiť, ktoré látky držal obvinený pri sebe, a ktoré v motorovom vozidle.

Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného, že vo veci konajúce súdy nevysvetlili akými úvahami sa spravovali pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ktoré si navzájom podľa dovolateľa odporujú, pričom

tieto rozpory vo výpovediach zasahujúcich policajtov prehliadal a nezohľadnil priebeh služobného zákroku zaznamenaného na kamerovom zázname v súvislosti s argumentáciou obhajoby najvyšší súd pripomína, že je pri dovolacom prieskume vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Vychádzajúc z týchto úvah dovolací súd konštatuje, že námietky, ktoré obvinený predostiera, sa týkajú hodnotenia skutkového stavu, do ktorého dovolací súd s ohľadom na § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. časť za bodkočiarkou zasahovať nemôže.

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo obvineného, aby sa konajúci súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

Záverom najvyšší súd dodáva, že sa plne stotožnil s vyjadrením prokurátora k podanému dovolaniu obvineného, že dovolateľ naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) , písm. k) Tr. por. žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ani neodôvodnil a ich naplnenie nevyplýva ani z obsahu dovolania.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) , písm. k) Tr. por. nie sú dané, a preto jeho dovolanie na verejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.